

ВІСНИК

VISNYK the HERALD



суспільно-політичний місячник

РІК XXXVI Ч. 11
YEAR XXXVI No. 11

ЛІСТОПАД — 1983
NOVEMBER — 1983

ЦІНА 0.90 ЦЕНТІВ
PRICE \$.90

ВІСНИК
ОРГАН ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

ЗМІСТ

Від Житомира до Вашингтону	1
У 40-річчя АБН	3
ВАКЛ про Голокост в Україні 1932-33 років	4
ОЛЕСЬ БАБІЙ — Львів наш (Вірш)	5
ХХ З'їзд ООЧСУ і VII З'їзд ОЖ ОЧСУ	6
ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО — Привіт З'їздам	7
Резолюції ХХ З'їзду ООЧСУ	9
Із документів	11
В.Б. — Дмитро Донцов — велетень духа	12
В. КУЛЬЧИЦЬКИЙ ГУТ — Вимоги, пов'язані з обов'язками	14
БОГДАН ЛІВЧАК — „Роз'єднайтесь, брати мої” (Коментар)	17
ПРОФ. І. ЛЕВАДНИЙ — Київ у 1938 році (45 літ тому)	21
ІНЖ. ПАВЛО МАРЕНЕЦЬ — Було колись (Монтаж на Листопадове свято із творів С. Черкасенка, І. Овечка, Б. Кравціва, Алли Коссовської)	24

У ЧЕРГОВОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ:

Сторінку ОЖ ОЧСУ; Іларіон Хмара — Чи
москвини були творцями Київської Держави
Русі?; д-р Василь Ніньовський — Мертві і
живі обманники говорять; д-р Роман Малащук
— У Свят-вечірню годину; проф. І. Левадний
— Київ у 1943 році; Василь Литвин —Гренада...
Гренада...

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ВІСНИКА” КОШТУЄ ЛІШЕ 10 ДОЛ. НА РІК..
ЧУ ВИ ВЖЕ ВНЕСЛИ ПЕРЕДПЛАТУ НА РІК 1984-Й?

трець ССА мпо ноненогенії нації 3 1939 р.
написи 1943 р. вже іменувалися Законом Рад-
і Конспікції ССА. Ідея Конспікції ноненогенії
так, що відповідно до закону, Департамент
зупинився виконанням функцій — Банків-
ської, Офіційної та промислової політики.
Іншими словами АБН вже не було необхідно

зупинити якісь функції, а засвоїти ін-
ші, наприклад промислові, які вже викону-
валися універсальними кооперативами, підприє-
мництвом, організаціями земельного від-
пінення, місцевої ради, земочленством та
надзвичайних організацій які вже викону-
валися відповідно до закону. Тому, отримавши
закон, АБН, отримавши земельну економіку
як інсурсію виконання рішення (отримавши
закон), вже не мав земельних земель-
ніх прав (закон «АБН-Коопеконцерн», — вже не мав земель-
них прав) під час міжнародного земельного
коопеконцерну як підприємства публічної
власності, який вже виконував земельні функції
як інсурсію земельного земельного земель-
ного коопеконцерну як підприємства публічної
власності, який вже виконував земельні функції

АБН як АБН позиціонував земельні

земельні, вже виконував земельні функції
як інсурсію земельного земельного земель-
ного коопеконцерну як підприємства публічної
власності, який вже виконував земельні функції
як інсурсію земельного земельного земель-
ного коопеконцерну як підприємства публічної
власності, який вже виконував земельні функції
як інсурсію земельного земельного земель-
ного коопеконцерну як підприємства публічної
власності, який вже виконував земельні функції
як інсурсію земельного земельного земель-
ного коопеконцерну як підприємства публічної
власності, який вже виконував земельні функції
як інсурсію земельного земельного земель-

1943 р. вже 1940 р. вже нонін ОВА ноненогенії

BIL KINTOMNPA 40 BANUHLOGY

BICHNIK

Важкий шлях

Великий і преважний це був шлях — від лісів Житомирщини, від журналу „Наш фронт” з 1940 р., від маніфесту ОУН з 1940, ідейної бази АБН — до Вашингтону, до Білого дому і до святкування сорокріччя АБН, разом з найвищими достойниками найпотужнішої великороджави світу, до вивіщення емблеми АБН у залі святкувань в Конгресі ЗСА, до спільногоСвяткування з 25-річчям Закону ЗСА з 1959 р. і Тижня поневолених націй у ЗСА.

Проте ж, шлях до мети ще далікий, ще повний терпія, жертв і нєвдач... Ще не один із нас упаде на тому шляху, ще багато жертв треба буде принести, щоб наша правда, правда Бога перемогла. Скільки мучеників принесло християнство на віттарі Христа, скільки ще принесе у боротьбі з темрявою большевизму, воюючим антихристом?!

Наша ідея — найреволюційніша ідея світу — здійснена, несе далекосяжні наслідки у переформуванні світу, бо валить диявольську імперію світу, валить диявольську систему життя — комунізм, валить уосілення зла на землі, валить антихриста, що виповів війну Христові, валить большевизм і всякої форми російській імперіалізм, з його воюючим безбожництвом і його антихристською цезаропапістською церквою Загорська, яка пригадує нам диявола, що спокушував Христа на пустині...

Сорок років ми маємо за собою, сорок років боротьби, сорок років ми росли і ростемо лише завдяки нашим власним силам, ніколи і ніким чужим неспомагані матеріально. Наша сила —

“VISNYK” — “THE HERALD” (ISSN 0042-7004) is published Monthly, except July and August, when bi-monthly for \$10 per year by the Organization for Defense of Four Freedoms for Ukraine, Inc., 136 Second Avenue, New York N.Y. 10003. Second-class postage paid at New York, N.Y.

POSTMASTER: Send address changes to THE VISNYK — THE HERALD, P.O. Box 304, Cooper Station, New York, N.Y. 10276.

в нашій ідеї і вірі, у наших уярмлених народах, у нас самих. Творилися і проминали на чужий кошт творені різні міжнародні формації, але ті, що стоять власними силами і мають та захищають справедливу ідею, втримаються і ростиуть, бо вони відзеркалюють волю народів, волю Бога. Наша сила — в силі наших народаів!

У сорокріччя АБН закликаємо скріпити нашу рідину силу всіми засобами, зокрема фінансовими! Протогощо Ювілейний Фонд АБН 1983! Хай беруть участь пожертвами в ньому теж наші приятелі з-поміж державних вільних народів. Хто помогає нам, помогає сам собі, рятує свою волю перед злочинним большевизмом!

Від Вашої підтримки залежить кожний наш успіх! Шлях від лісів Житомирщини до Білого дому був можливий лише завдяки Вашій підтримці!

Центральний Комітет
Антибольшевицького Бльоку Народів (АБН)

1983 рік

ОБЛУДНА ДВОМОВНІСТЬ МОСКВИ

Головний редактор московської „Правди” В. Афанасьев та ін. на конференції в Единбурзі, в Англії, прилюдно визнали, що СССР зробив помилку, збивши бойовою ракетою пасажирський корейський літак, коли загинули 269 осіб, у тому американець-конгресмен, член ВАКЛ із Кореї та ін.

Це були голоси — для закордону.

А в самому СССР вся преса, радіо й телевізія — для місцевого вжитку — тримаються вигаданої версії, мовляв, то був „шпигунський літак”, який вислали „американські імперіалісти”.

СПРАВЖНЯ СВОБОДА І СПРАВЖНЕ ЩАСТЯ
ПРИЙДЕ ЛІШЕ ТОДІ, КОЛИ ВІЗВОЛІТЬСЯ
МОЯ БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА, —

Іван Кандиба, політв'язень Москви

У 40-річчя Антибольшевицького Бльоку Народів

Прапорне гасло в боротьбі за волю України: „Свобода народам — свобода людині” зродилося в тяжку пору нашої історії, коли над Україною збиралися чорні хмари Другої світової війни.

Зродилося це гасло з розуміння геополітичного положення України, яка на Сході Європи становить ключеву позицію серед всіх народів, поневолених і загрожених московським імперіалізмом. Коли Україна здобуде собі волю і державність, — вільними й незалежними будуть всі народи Європи.

Революційна ОУН у своєму Маніфесті в 1940 році відкинула орієнтацію на чужі сили, бо — як висловилася Леся Українка: „хто визволиться сам, той вільний буде, хто визволить кого, в неволю візьме”. ОУН поставила в свою програму орієнтацію на власні сили української нації, в співідправці і спільній боротьбі з іншими народами, о їхня долі і цілі тотожні з українськими, і піднявши гасло „Свобода народам — свобода людині”, яке під цю пору набрало світского значення.

На Другому Великому Зборі в квітні 1941 року ОУН прийняла таку постанову: „Шляхом до осiąгнення нашої цілі є Українська Революція в московській імперії СССР внарі з визвольною боротьбою поневолених Москвою народів під гаслом: „Свобода народам і людині”. Першим актом для реалізації ідеї визволення народів з-під московсько-большевицької окупації була конференція тих народів восени 1943 року в Україні, на якій започатковано визвольну співдію і напреслено її загальний плян.

Конференція відбулася в терені опанованому Українською Повстанською Армією і під її охороною, що в тому часі вже мала кілька добре виниклених відділів різних народів, які прийняли приступкою заклик Революційної ОУН та взяли активну участь у цій конференції.

Україна, як друга свіслю силою нація в т.зв. СССР, має моральний обов'язок щодо інших народів уярмлених московським імперіалізмом, щоб їм допомогти й разом піти в рішальний бій за розчленування московської імперії й побудову вільних суверенних держав всіх народів СССР на їхніх етнографічних землях. Конференція відбулася в днях 21-22-го листопада 1943 року в Житомирщині, і ми відмічусмо 40-річчя тієї події, що стала зам'язком АБН. Назву: Антибольшевицький Бльок Народів — прийнято на наступій Конференції поневолених Москвою народів, що відбулася 16-го квітня — Конгрес АБН у Німеччині — 1946.

З того часу АБН, під головуванням Ярослава Стецька, теперішнього голови Проводу Революційної ОУН, проробив велику організаційну, пропагандивну й дипломатичну працю, поширюючи ідею

АБН по всьому світі та з'єднуючи до співідправці не тільки представників поневолених і загрожених московським імперіалізмом народів, але теж і великих мислителів, політиків і стратегів великих державних народів і їхню прихильність до ідей АБН.

Причинившись до покликання до життя і дії Європейської Ради Свободи, Американської Ради за Світову Свободу та Світової Антикомуністичної Ліги — АБН мобілізує до боротьби проти загарбництва й тиранії червоної Москви у весь світ.

Загарбницькі війни, що їх веде під цю пору імперіалістична Москва в Азії, Африці, Півдній і Середній Америці, зістрілення корейського пасажирського літака — викликають обурення всього людства й це створює пригожу атмосферу для позиціонування нашого прапорного гасла „Свобода народам і людині” перед усіх народів світу, бо всі вони тепер, без огляду чи це малі держави чи світові потуги — почиваються загроженими імперіалізмом Москви.

Нашим обов'язком є використати цю сприятливу ситуацію великим зрушенням всієї української діаспори в 40-річчя АБН і 50-річчя голодаової облоги України, щоб з'єднати прихильність і до номогу вільного волелюбного людства в нашій визвольній боротьбі за самостійну соборну українську державу, за розвал московської тюрми народів, за свободу всіх народів, поневолених і загрожених загарбницьким московським імперіалізмом.

В цьому році проминає 25 років від проголошення президентом ЗСА Д. Айзенггаузером Тижня Поневолених Націй, що відзначено вроцісто у Вашингтоні спільно з 40-річчям АБН. Ми можемо бути горді, що ми дали світові велику ідею і наше прапорне гасло „Свобода народам — свобода людині”. Коли б усі народи їх прийняли як свій закон у міжнародних стосунках і його совісно й чесно зберігали й респектували, людство жило б у миру без страху перед війнами.

Скріпімо отже всі клітини АБН, ще більше оживімо їхню та всього Українського Визвольного Фронту працю, щоб якнайкраще використати сприятливу нагоду та приспівити здійснення нашої найбільшої ідеї — визволити український народ і всі поневолені Москвою народи.

Жовтень 1983

**ПРЕЗИДІЯ
СВІТОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ВІЗВОЛЬНОГО
ФРОНТУ**

ГОЛОКОСТ В УКРАЇНІ — 1933
Резолюція 16-ої Конференції ВАКЛ

Тому, що в 1933 р. комуністична Росія запровадила штучний голод в Україні, вбиваючи майже всім мільйонів українців, які воювали проти більшевицької насильної колективізації хліборобства, а ім'я української національно-державної незалежності та питоменно українського способу життя, і

тому, що російський геноцид над українським народом продовжується по нинішній день: його інструменти — це насильні заслання, психіатричні в'язниці, тюрми, концентраційні табори ГУЛАГУ, русифікація та перемішування народів, і

тому, що український революційний націоналізм стоїть в діаметральному протиставленні до російського імперіялізму, і

тому, що провідна сила визвольної боротьби України є Організація Українських Націоналістів (ОУН), якої боротьба переходить з покоління в покоління під гаслом-заповідю: „Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Ней”, і

тому, що незаламним прикладом для молодого покоління в боротьбі за вільну Україну є Юрій Шухевич, ув'язнений 35 років з його 50 років життя й якого недавно осліпили російсько-комуністичні тюремники за те, що він категорично відмовляється засудити свого батька, генерала Романа Шухевича-Тараса Чупринку, упавшого в бою Головного Командира Української Повстанської Армії (УПА) та провідника ОУН, —

16-та Конференція ВАКЛ постановляє:

засуджую Москву за морд майже 8 мільйонів українців п'ятдесят років тому в її намаганні здушити боротьбу українського народу за національно-державну незалежність і волю;

звертається до Урядів Вільного Світу, щоб вони поставили Кремлеві вимогу негайного зільнення Юрія Шухевича і всіх інших релігійних та політичних в'язнів у ССРР;

рекомендує, щоб ОУН була прийнята до Об'єднаних Націй та надано їй статус відповідний для руху, який заступає державницьку волю українського народу і який провадив війну за визволення проти нацистської Німеччини під час другої Світової війни та вже понад 50 років бореться мілітарними та політичними засобами проти комуністичної Росії за національно-державну незалеж-

ність України;

засуджує нову хвилю русифікації, єдина ціль якої є цілковите винищення відмінного способу життя українського народу та всіх інших народів поневолених російським імперіялізмом та комунізмом, з метою створити російську „супернацію” в облудному вигляді „советського народу”;

висловлює найглибшу пошану Його Блаженству Йосифу I, Патріархові Української Католицької Церкви, який був мученик в російських концетаборах понад 18 років за його незламну християнську віру, і як Глава і символ боротьби Української Церкви в Ката콤бах проти московського воюючого безбожництва та московського цезаропапізму є також універсальним символом усіх борців за волю, за Бога і Батьківщину.



„НЬЮ-ЙОРК ТРИБЮН” ПРО УКРАЇНСЬКУ ДЕМОНСТРАЦІЮ

Щоденник „Нью-Йорк Трибюн” у числі від 3-го жовтня 1983 р. стисло повідомив про українську демонстрацію у Вашингтоні з нагоди 50-ліття штучно викликаного Москвою голodomору в Україні, однак, хибно твердить, що до голоду довела „політика Сталіна”.

У вістці сказано, що промовця О. Дейчаківського не було чути, коли читав протестного листа, і тому люди голосно скандували „Свобода Україні”.

Сказано також, що підготовка до демонстрації тривала 9 місяців і що в ній взяли участь „за офіційним ствердженням копітана метрополітальної поліції Л. Відавського 8 000 осіб біля сов. амбасади, але організатори твердили, що було від 15. до 20 000 осіб”.

Також часописи „Вашингтон Тайм” і „Вашингтон Пост” подали кількість учасників: 8 000 осіб.

Шкода, що так мало було людей, після того, як „Координуюча рада” 9 місяців підготувала демонстрацію, а „Свобода” УНС закликала слізно . . .



УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД — ЦЕ ГОЛОВНА ЕКОНОМІЧНА ПІДПОРА ДЛЯ ВЕЛИКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ПРАЦІ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ.

Олесь Бабій

ЛЬВІВ НАШ

Земля, яку дали нам предки в спадки,
для нас — то святість рідна, дорога,
тому із неї і малої грядки
не віддамо ніколи ворогам.

Говорить правда руської землиці,
що то король Данило для синів
Львів збудував, щоб Лев у тій столиці
обороняв свій рідний край і русинів:

І хоч той город чужинецьке плем'я
загарбало мечами і вогнем,
то й у неволі Львів на руських землях
був перлою із княжих діядем.

ФАНТАСТИЧНА НЕПРАВДА — У 40-ЛІТТЯ АБН

Московська газета для молоді „Комсомольська правда” від 17 серпня 1983 р. подала, що „Антибільшевицький Бльок Народів, АБН, був створений з благословення офіцерів із Головного Штабу окупаційних військ ЗСА. Головою АБН призначено кол. прем'єра маріонеткового українського „уряду”, створеного гітлерівцями у Львові, Ярослава Стецька”.

Чи може бути більш вонюча неправда?!

ЗАБИРАЮТЬСЯ „ВОСВОЯСИ”...

Із Нью-Йорку усунено геть московський „Аерофлот”. Його урядники виїхали до СССР, забравши з собою навіть велику й важку пропагандивну мозайку Леніна.

Із ЗСА відкликано до СССР 20 науковців, і таким чином зірвалася програма так зв. наукового та культурного обміну. З Канади вислано геть сов. цирк.

З Шевченка набираите карності, відшукуйте квіти краси, а будете краші і зблизитесь до сходу нашого сонця, і всі ми опинимося в вільній соборній великій Україні!

Василь Стефаник

Тому пора сусідові сказати
без лютості, ненависті, злоби:
— Львів наш, хоч в ньому шляхтичі, магнати
стоптали руських королів гроби!

Львів наш, бо в ньому твори боярів,
що здобували брами, мур твердинь.
В нім діла тих міщан, що від ударів
не ввгнувшись, клали фундамент святынь.

Та ж то у Львові в келіях среї
і православні братчики-ченці
пером писали „Псалтирі”, — „Мінєї”,
під блимання свічок і каганців.

Львів наш, бо в нім у Святоюрськім храмі
дзвоніння дзвонів і владик слова
скликали народ, щоб ішов слідами
Христа, туди, де правда й міць жива.

Львів наш, бо з нього в ліс під Завихостом
Роман булатний меч і щит поніс,
та й коло Львова йшли за Полтуvu мостом
з шаблями в бій Богун і Кривоніс.

Та ж то у Львові Марк'янове слово
заграло звуком срихонських труб:
— О, руська віро, рідна руська мово,
рості міцна, як у Підліссе дуб! —

Львів наш, бо в нім в осінню нічку темну,
коли світав день — перший листопад,
стрілецька кров лилась з грудей на землю,
під гомін сурен і під гук гармат.

Сильніша правда від брехні, облуди,
і хоч ми пили терпіння й горя з чаш,
то Львів був наш століттями і буде
на віки-вічні український, наш!

„Сторонні сили та міжнародна політична кон'юнктура можуть мати значення допоміжних, але не вирішальних чинників. Беремо їх до уваги в такому розумінні і використовуємо їх, але відкидаємо всякі орієнтації на сторонні сили”.

СТЕПАН БАНДЕРА

ХХ З'ЇЗД ООЧСУ І 7-ИЙ З'ЇЗД ОЖ ОЧСУ

ПРИВІТ ГОЛОВИ ПРОВОДУ ОУН

**Хвальний Конвенції-З'їздові Організації
Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ)**

Дорогий Друже Голово,
Дорогі Українські Земляки!

ХХ конвенція ООЧСУ і VII — ОЖ ОЧСУ, це небуденні події в історії української еміграції в ЗСА. ООЧСУ це громадсько-політична патріотична формація, яка принесла із собою подих Рідної Землі в українську еміграційну спільноту, яка раніше прибула в цю країну також з політичних мотивів. Властиво немає української заробітничанської еміграції, а вся наша еміграція була політичною, або мотивана чи спричинена політичними мотивами. Неваже знайшовся б українець, який залишив би найкращу землю під Господнім небом, якщо б цей чи той окупант не перетворив її у пекло на землі свою винищувальною і визискуючою політикою її багатства, піт, працю і творчість великої української нації?! Земля медом і молоком текуча не дала змоги прожитку своєму народові з вини окупантів України різних часів. Тому, що не було української держави, влади українського народу на українській землі, багатьох з болем у серці залишили цю землю з надією завжди вернутися до неї, коли прийдуть країні часи, коли затріумфує воля, українська правда.

Коли на вільній землі Вашінтона заіснувала ООЧСУ, вона зразу стала речником змагань усієї української спільноти на цій вільній землі з народоправним устроєм, землі чотирьох свобод. ООЧСУ зразу була авангардом і носієм безкомпромісової боротьби нашої еміграції, ставши захисником ідеї ОУН-УПА-УГВР, ідеї 30 червня 1941 року. Вона дала підтримку Українському Конгресовому Комітетові і низці іншого типу патріотичних українських організацій, претендуючи єдино на те, щоб бути стороною ідеї Української Самостійної Соборної Держави і захисником концепції розвалу ро-

сійської тюрми народів шляхом національно-визвольної революції, шляхом опертя на власні сили народу. Вона залишилася вірною цій ідеї понині. Вона ніколи не претендувала на монократію, а єдине за що вона стояла, стоять і стоятиме — це бути оборонцем чистоти ідеї Української Самостійної Соборної України, поборювачем усіх московофільств, польонофільств, шкідницьких концепцій, які намагалися зводити на манівці українську визвольну боротьбу баламутством про т.зв. демократизацію, лібералізацію чи еволюцію окупантської системи — большевизму до демократії, чи унезалежнення народів. Цю правду підтверджив президент цієї країни нещодавно з приводу 40-річчя АБН і 25-річчя Закону ЗСА про поневолені народи про те, що ніколи не є можлива демократизація комуністичної антилюдської системи, ані російської імперії — імперії тиранів. У розвиток української політичної дії в ЗСА ООЧСУ дала в українській спільноті в ЗСА, а через неї і серед американських кіл небудений вклад, працю й освідомлення, чого ефектом були нещодавні великі урочистості у Білому Домі і Конгресі ЗСА. Для перемоги ідеї ОУН-УДП-УПА-УГВР — ООЧСУ добре прислужилася.

З приводу ХХ-ої Конвенції цієї заслуженої для всієї української спільноти в ЗСА й української визвольної справи організації — складаю мій сердечний і дружній привіт та найкращі побажання далішого розвитку й успіху на фронті боротьби проти московського окупанта під нашим великим гаслом: **Київ проти Москви! Свобода народам — свобода людині!** Продовжуйте свою діяльність далі в тому самому дусі на усіх відтинках нашого життя, водночас пам'ятаючи про велику ідею Патріярхату нашої УПКЦ і про її Патріярха, який завдяки молитвам усіх нас і з волі Господа приходить до здоров'я для добра усього нашого народу й нашої Церкви! Пам'ятаймо про ішчу УАПЦ великого Митрополита — мученика Василя Липківського і плекаймо його ідею, яка лежить на шляху до Патріярхату Української Православної

Церкви! Коли йтимемо соборно — ще наше покоління доживе єдності обох наших Церков в Українському Християнському Патріярхаті у відновленні нами Української Державі!

Слава Україні! — Героям слава!

15 вересня 1983 р.

**Ярослав Стецько
Голова УДП і ОУН**

Нью-Йорк. — В атмосфері діловості і товариської співпраці тут відбулися рівнобіжно два З'їзди: XX З'їзд ООЧСУ і VII З'їзд ОЖ ОЧСУ, в дніх 1 і 2 жовтня 1983 р. Після спільноти початкової сесії делегатки З'їзду Об'єднання Жінок ОЧСУ перейшли із залі Українського Народного Дому до Дому ОУВФронту, де відбували свій З'їзд.

Спільну сесію відкрив уступаючий голова ГУ ООЧСУ пор. Лев Футала, а також промовляла уступаюча голова ГУ О ЖОЧСУ п-і Марія Нестерчук. Вшановано встановлення і хвилиною мовчанки працівників обох організацій, які померли в час трирічної каденції. Молитву прочитав о. протоіг. Себастіян Шевчук, ЧСВВ.

На першій Пленарній Сесії XX З'їзду ОOЧСУ було вибрано ділову Президію, на чолі з інж. Богданом Федораком, який і провадив нарадами. Після прийняття порядку нарад і схвалення протоколу XIX З'їзду на рекомендацію відповідної комісії, були вибрані шляхом голосування чотири комісії: мандатно-верифікаційну на чолі з інж. Б. Качором, номінаційну на чолі з Б. Морозом, резолюційно-пресову на чолі з проф. С. Вожаківським і господарсько-фінансову на чолі з м-ром Я. Кокодинським. За повідомленням мандатно-верифікаційної комісії, у З'їзді брали участь 96 делегатів ОOЧСУ та багато гостей. Делегати одержали течки, друковані звіти членів Головної Управи ОOЧСУ, відзнаки, картки для голосування.

„Відважні самі карбують власну долю, і кожна людина є дитиною своєї власної праці”.

Сервантес

Слідували звіти членів Головної Управи: голови пор. Лева Футали, гол. секретаря м-ра Евгена Гановського, екзек. заступника голови проф. С. Вожаківського, заст. голови і керівника організаційного відділу ред. Володимира Мазура, орг. референта Ярослава Загородного, референта зовнішніх зв'язків д-ра Аскольда Лозинського, фінансового референта м-ра Л. Кокодинського, редактора „Вісника” Л. Полтави. За Орг. Суд звітував м-р Ярослав Кокодинський (не було судових справ), за Контрольну комісію м-р Іван Винник.

Після обідової перерви проведено дискусію над звітами і уділено абсолюторію уступаючій ГУ ОOЧСУ, під оплески.

У вечірніх годинах в суботу 1-го жовтня відбувся у переповненій великій залі УНДому бенкет з нагоди названих обох з'їздів. Бенкетом, що його відкрив м-р І. Винник, провадили п-і Олена Гентіш і ред. Б. Гаргай. Страви благословив о. декан Патрикій Пащак, ЧСВВ, а подавали їх гарні дівчата-сумівки в розкішних українських вишиванках.

У почесній президії бенкету були пані й панове: М. Мицьо — ООЛ, Я. Климко — Т-во кол. кол. вояків УПА, проф. І. Телюк — УККА, м-р Я. Рак — УККА, П. Мицак — УНПоміч, Канада, інж. Б. Федорак — голова XX З'їзду, Марія Нестерчук — ГУ ОЖ ОЧСУ, ред. В. Мазур — гол. предсідник УНПоміч, п-і Ольга Заверуха — від ОЖ ЛВУ, Канада, ред. І. Білинський — в.о. президента УККА, д-р Р. Малащук — голова Президії СУВФронту, м-р І. Базарко — президент СКВУ, Впр. о. П. Пащак, ЧСВВ, парох церкви св. Юра, інж. М. Семанишин — УККА, п-і Олена Гентіш — голова президії VII З'їзду О ЖОЧСУ, о. прот. І. Ткачук — парох української православної церкви св. Тройці, м-р І. Винник — ОOЧСУ, пор. Л. Футала — уст. голова ГУ ОOЧСУ, м-р О. Глют — ЦУКА, інж. М. Шпонтак — Об'єднаний Українсько-Амер. Комітет, метрополітальний відділ УККА, Стефанія Вовчак — СУК „Провидіння”, Вол. Янів — Об'єднання кол. вояків УНА, І. Ділай — Т-во кол. вояків УПА, М. Чорний — Школа кобзарського мистецтва, І. Смолій — СУК „Провидіння”, І. Дубів — СУК „Провидіння”, Роксоляна Потер — АБН, Стефанія Букшова-

на — Укр. Червоний Хрест, Л. Пришляк — СУК „Провидіння”, мгр Є. Гановський — голова ЦУ СУМ-А, А. Никончук — УНПоміч, інж. М. Свідерський — Фундація Волі, К. Василич — КУ СУМ-А, О. Рожка — КУ СУМ-А, І. Лещук — ТУСМ, М. Ганущак — ГУ Т-ва „Самопоміч”, мгр І. Винник — голова бенкетового комітету, В. Костик — голова орг. комісії з'їздів та голова заряду Оселі СУМ-А, проф. Павлина Данчук — Шкільна Рада УККА, мгр І. Кобаса — ЗУАДК, інж. Б. Качор — Союз Українських Політ'язнів, п-і Олена Процюк — СФУЖО, мгр Я. Савка — Гетьманський Рух.

На З'їзд надійшло понад 20 письмових привітів, у тому від голови Проводу ОУН і президента АБН Дост. Ярослава Стецька, від Митрополита УКЦ в ЗСА Стефана, від єпископа Василя, від єпископа Іннокентія, від єпископа-помічника Роберта Михаїла та ін. церковних і світських достойників, а також 17 писаних привітів від членів Сенату і Палати Репрезентантів, від губернаторів, у тому її губернатора стейту Нью-Йорк Маріо Куомо, який прислав на З'їзді свого відпоручника від посадника Нью-Йорку Е. Кача.

Під час бенкету промовляли: д-р Роман Малащук, від стейту Нью-Йорк — Джан І. Нікас, ред. Володимир Мазур зачитав привіт від Дост. Ярослава Стецька, зустрінутий стоячими оплесками, мгр Іван Базарко, проф. Іван Телюк, п-і Ольга Заверуха, п-і Олена Процюк — СФУЖО. У мист. частині виступали п-і Іванна Кононів, бас Стефан Шкафаровський, піяністка Дозя Сигіда.

Заключну молитву прочитав Всч. о. Іван Ткачук, а всі відспівали „Боже великий”.

Другого дня, в неділю 2 жовтня, після Богослужень — тривала від 9 ранку друга Пленарна Сесія XX З'їзду ООЧСУ, із звітуванням різних комісій, дискусією над звітами, в якій брали участь багато делегатів, зачитанням і схваленням Резолюцій та затвердженням бюджету ГУ ООЧСУ на наступну трирічну каденцію. Коротко промовляв голова Президії СУВФронту д-р Роман Малащук. Учасники З'їзду і багато гостей заповнили велику залю УНДому і з увагою вислухали програмову до-

повідь в. о. президента УККА ред. Ігната Білинського, яку переривали оплесками: „До основ конфлікту в українському організованому житті” (буде опублікована згодом). У ній доповідач підкреслив, що в основі сучасного роздору на еміграції в ЗСА лежить протиставність ідейно-політичних концепцій двох таборів: демолібералів — і Українського Визвольного Руху, та гостро скритикував політичне малоросійство. Потім промовляв конгресмен Білл Грін, представлений д-ром А. Лозинським, який стверджив, що в ССР росіяни вже становлять національну меншість, але мають імперію, та підкреслив, що уряд през. Р. Регена розбудовує збройні сили ЗСА. В окремому інтерв'ю, яке провів редактор англомовної частини „Національної Трибуни” Ігор Длябога, конгресмен Б. Грін сказав, що він є „за політичну підтримку національних революцій поневолених народів”.

Тим часом пані-подруги закінчили свій VII З'їзд і перейшли до залі нарад XX З'їзду ООЧСУ, делегати якого щирими оплесками привітали новообраний голову Головної Управи ОЖ ОЧСУ, відому суспільно-громадську діячку п-і Дарію Степаняк із Нью-Йорку.

Делегати XX З'їзду ООЧСУ вибрали — на пропозицію номінаційної комісії — таку Головну Управу ООЧСУ на чергову трирічну каденцію:

ГОЛОВНА УПРАВА ООЧСУ

Почесний голова — ред. Ігнат Білинський, голова — проф. Микола Чировський, заступники голови — ред. Володимир Мазур, д-р Аскольд Лозинський, проф. Симон Вожаківський, п-і Дарія Степаняк, ген. секретар — Євген Гановський, рекорд. секретар — Богдан Кочар, фінансовий секретар — Микола Хоманчук. Члени ГУ ООЧСУ: Михайло Ковалчин, Богдан Мороз, Микола Грицковян, про. Михайло Кушнір, Микола Сидор, Володимир Костик, д-р Мирослав Бих, ред. Ігор Длябога, інж. Микола Семанишин, інж. Мирон Свідерський, Теодор Олещук, інж. Богдан Федорак, інж. Волод. Янів, Григорій Довбуш, Ярослав Загородній, мгр Осип Рожка, Андрій Соколик, Ананій Никон-

чук, ред. Володимир Левенець. Контрольна Комісія ООЧСУ: пор. Лев. Футала — голова, члени — Микола Зацухний, Микола Кавка, мгр Лев Кокодинський, Володимир Лісович, заступники членів — Тиміш Мельник, Іван Галій. Організаційний Суд ООЧСУ: мгр Ярослав Рак — голова, члени — д-р Микола Климішин, д-р Ярослав Бернадин, д-р Олександер Соколішин, д-р Петро Шагай, а Григорій Щебрій та інж. Лев Боднар — заступники членів.

Голова президії VII З'їзду ОЖ ОЧСУ п-і Олена Гентіш прочитала, під оплески, список членів нової Головної Управи ОЖ ОЧСУ, очоленої подругою Дарією Степаняк, із двома почесними членками ОЖ ОЧСУ: п-і Ольгою Заверухою і п-і Марією Нестерчук. Звіт зі З'їзду ОЖ ОЧСУ буде надрукований окремо.

Після представлення членів новообрачих головних управ обох організацій промовляли: голова ГУ ООЧСУ проф. д-р Микола Чировський, який стверджив, що у обличчі московського агресора — „ми виклик давно прийняли і йти-мемо далі вперед нашим шляхом”, і голова ГУ ОЖ ОЧСУ п-і Дарія Степаняк: „Ми — амбасадори Рідної Землі, любов’ю до неї горять наше серця, і ми не втомимося працювати для визволення України”, — заявила нововибрана голова ОЖ ОЧСУ.

Голова ділової президії XX З'їзду ООЧСУ інж. Богдан Федорак подякував у кінці хоча втомуленим, але й задоволеним вислідами своїх з'їздів делегатам і делегаткам, і спільну сесію було закінчено біля 4-ї г. по полудні співом „Ще не вмерла Україна”.

Сцена у великій залі УНДому була удекорована заходом п. Василя Магала: вгорі золотий тризуб з підписом „ООЧСУ”, а біля великого напису „Привіт учасникам З'їзду ООЧСУ” — золотом на блакитному тлі, — прапори ЗСА, України і червоно-чорний переможний прапор ОУН. (п.).

РЕЗОЛЮЦІЇ

XX З'їзду ООЧСУ, що відбувся 1-2 жовтня 1983 р. в Нью-Йорку

Ми, члени керівних органів і делегати відділів Організації Оборони Чотирьох Свобід України, зібрани з терену Америки на ХХ З'їзді — на 36-му році діяльності нашої Організації, — схиляємо голови перед масстатором Героїв України, Борців-Революціонерів, які полягли в боротьбі проти ворога України і людства — Росії. Ми прирікаємо і надалі змагатися за здійснення найвищого ідеалу української нації — відновлення Української Самостійної Соборної Держави.

XX З'їзд ООЧСУ вітає:

— Нескорену Українську Націю, яка веде перед у боротьбі проти московсько-большевицького імперіалізму;

— Переслідувану але нескорену українську Церкву;

— Ієархів Українських Церков, а зокрема їх Блаженство Патріярха Української Помісної Католицької Церкви Йосифа I;

— Президента вільноподібної Америки Дост. Рональда Регена і Прем’єра вільної України з 30 червня 1941 р., Голову Проводу ОУН і президента АБН Дост. Ярослава Стецька, — зокрема у 40-ліття АБН;

— Світовий Український Визвольний Фронт і всі його формaciї;

— Вітаємо УККА, який є репрезентантом української спільноти на вільній Землі Вашингтона;

— Вітаємо всі організації, товариства і установи, які стоять на позиціях самостійництва і соборництва та діють під гаслом Бог і Україна, спираючись у боротьбі за відновлення УССД на власні сили.

XX З'їзд ООЧСУ відбувається у 50-тиліття московської голодової облоги України в 1933 році, у 45-ліття з часу фізичної смерті творця УВО і ОУН полк. Євгена Коновальця з руки Москви, ідеї якого є безсмертними; у 40-ліття з часу створення на українській землі, з волі ОУН і УПА під командою ген.-хор. Тараса Чупринки, антибольшевицького Бльоку Народів; у 10-ліття смерті видатного ідеолога української нації — Івана Мазепи.

їнського націоналізму д-ра Дмитра Донцова. Ці історичні, як трагічні, так і світлі дати додають нам сил і енергії для дальшої боротьби за здійснення українського національного Ідеалу.

Х З'їзд стверджує, що довголітня діяльність Організації Українського Визвольного Фронту, частиною яких є ООЧСУ, приносить щедалі, то більші плоди в ділянці освідомлення Америки і Заходу, що таке Росія, як ставиться до тієї тюрми народів і яку мову розуміє Москва, яка приховує свій відвічний імперіалізм за лаштунки так званого Советського Союзу — модерної московської імперії.

До українського політично-самостійницького голосу починають все більше прислухатися американські законодавці, включно з Урядом, чого виявом були важливі політично відзначування в Капітолі у Вашингтоні 40-ліття Акту 30 червня і 40-ліття створення геройчної УПА, а теж 40-ліття створення АБН, в якому брав участь президент Рональд Реган і Голова Проводу ОУН Дост. Ярослав Стецько, поєднуючи це святкування з 25-літтям Тижня Поневолених Націй. Значною мірою до такого становища спричинилася ООЧСУ, її керівні органи і масове членство, яке всесіло підтримує законно обраний на ХІІІ Конгресі Українців Америки УККА, як головну репрезентацію української спільноти у цій державі.

ХХ З'їзд стверджує помилковість концепції так званого „партоократизму”, що її пропагує кол. советський генерал П. Григоренко та його підручні; хибність тих груп, які пропагують тільки оборону людських прав, адже без національних прав немає і людських; хибність поступування тих, які хотіли б перебрати на Україну відповідальність Росії за ліквідацію польських офіцерів у Катині.

ХХ З'їзд, повністю підтримуючи Український Конгресовий Комітет Америки, осуджує будь-

які засліплені вузько-партийні намагання творити в ЗСА так зв. другу „централю” у формі координаційних рад і подібних, бо таке поступування — антидемократичне і порушує єдність та цілеспрямованість української спільноти в Америці.

ХХ З'їзд засуджує будь-яку співпрацю з представниками імперіалістичної Росії, бо доля історія відносин між Україною і Росією-Московциною показує, що всі спроби співпраці кінчалися катастрофою для українського народу. З'їзд також стверджує, що Україна має бути відділена від Росії будь-якого кольору чи устрою і про мир може бути мова лише тоді, коли Росія залишить усі скуповані терени і ввійде у свої етнографічні межі.

Одночасно закликаємо Уряд ЗСА та всі уряди держав вільного Заходу докладно перевірити, чи Росія (царська або комуністична) дотрималася виконання бодай одного підписаного нею договору, — і на цій базі діяти спільно проти московського імперіалізму, який уже проникає до Африки, Середнього Сходу і Південної Америки.

У відношенні до Нескореної України — ХХ З'їзд ООЧСУ заявляє:

Підтримуємо усіх тих вірних синів і дочок на Батьківщині, які змагаються — за Українську Суверенну Соборну Державу.

— Домагаємося негайного припинення російщення України та інших так зв. республік СССР.

— Остерігаємо Америку і Захід перед так зв. культурним обміном із СССР, бо Москва використовує його для показу „потьомкінських сіл” та проникання шпигунів на Захід;

— Обіцяємо рідній українській нації ніколи не скласти рук в боротьбі за УССД і виховувати підростаючі на волі молоді українські покоління в дусі борців за вільну й державну Україну — в дусі ідеалів гетьманів Богдана Хмельницького, Івана Мазепи, геніяльного Тараса Шевченка, Миколи Міхновського, Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Тараса Чупринки — Романа Шухевича, Степана Бандери, Дмитра Донцова;

— Всіма силами і засобами підтримуємо боротьбу Нескорених в Україні і на московських

**ВІДЗНАЧАЮЧИ 40-ЛІТТЯ СТВОРЕННЯ
АБН, ПЕРЕДАЙМО І НАШУ ЛЕПТУ НА
ДІЯЛЬНІСТЬ АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКОГО
БЛЬОКУ НАРОДІВ В ІМ'Я
ПРИШВІДЧЕННЯ ВІЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ
ТА ІНШИХ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ!**

засланнях, а також підтримуємо усіх борців усіх націй проти московського комуністичного панування та інфільтрації у світі.

— Домагаємося від урядів країн-сателітів, де живуть українці, надання їм національних і людських прав, зокрема в Польщі, у Чехо-Словаччині, в Румунії, пам'ятаючи, що Польща далі незаконно окупує Підляшшя, Холмщину і Лемківщину — споконвічні українські землі.

Керівні органи і делегати XX З'їзду ООЧСУ закликають усе членство ООЧСУ твердо стояти на стійці Національно-Християнської України, вважати себе запіллям великого українського фронту, бути карними і здисциплінованими, підтримувати почини Головної Управи ООЧСУ на місцях, співпрацювати з УККА, не втомлюватися у затяжних змаганнях, підтримувати українську національну самостійницьку пресу, зокрема наше періодичне видання „Вісник”, тижневик „Національну Трибуну” у свідомості, що національна преса — це національна зброя в боротьбі проти московського ворога-окупанта.

Так званий Советський Союз на очах світу за нового генсека Юрія Андропова — колишнього шефа КГБ — є на позиції поліційної імперії, від якої вже відсахуються навіть деякі західні комуністичні партії. 1980-ті роки є бурхливими роками, повними великих змін. Нехай же нас не застануть великі події слабкими! Нехай наша допомога Нескореній Україні буде ще міцнішою, постійною і невтомною!

Так нам, Боже, допоможи!

Резолюційна Комісія



НАША СИЛА ПОЛЯГАЄ НЕ В ТОМУ,
ЩОБ НІКОЛИ НЕ ВПАСТИ, А В ТОМУ, ЩОБ
УПАВШИ — ЗАВЖДИ ВСТАТИ

Китайський філософ Конфуцій

Із документів

ОТЕЦЬ ШАМБ. СТЕФАН ЧОМКО МАВ ЗУСТРІЧ З ПРЕДСТАВНИКАМИ ООЧСУ

Стемфорд, Конн. (Вл. Кор.) — Прийнявши на недавньому засіданні ООЧСУ запрошення гол. предсідника „Провидіння” о. шамб. Стефана Чомка, гол. управа ООЧСУ визначила делегацію в складі: Лев Футала, мгр. Е. Гановський і мгр. Я. Рак для зустрічі з о. шамб. С. Чомком.

Отець шамб. Стефан Чомко, здійснюючи ро-
лю посередника у зв'язку з нашими громадсь-
кими неполадками, вже раніше відбув ряд зу-
стрічей з представниками різних організацій,
включно із представниками Екзекутиви УККА.

Зустріч з представниками ООЧСУ, на яку однакче не прибув мгр. Я. Рак, відбулась у по-
неділок, 1-го серпня ц.р. у приміщеннях Семі-
нарії св. Василія у Стемфорді увечорі і тривала
майже дві години.

Під час зустрічі, метою якої було шукати
способів замирення в нашій громаді, обговорено
всі проблеми, які турбують нашу спільноту,
у дружній атмосфері досягнено однозгідності
в деяких питаннях.

Учасником зустрічі був також ред. Мстислав
В. Дольницький.

(„Америка”, ч. 130/1983).

ЯК РОЗУМІТИ „СВОБОДУ” УНСОЮЗУ

Щоденник УНСоюзу під керівництвом пана Флиса Івана постійно відмовляється містити інформації про діяльність законно вибраного делегатами ХІІІ Конгресу українців Америки — УККА. „Свобода” не містить навіть платних оголошень УККА, себто обкрадає своїх читачів і сама себе навіть б'є фінансово.

Але той же щоденник „Свобода” друкує платні оголошення фірми „Глоб Парсел Сервіс”, яка дас свої адреси в різних містах ЗСА і закликає слати „тут оплачені пачки-дарунки” до СССР. Нічого не масмо проти такої фірми, бо її вона потрібна, адже деято може вислати звідси своїм напівголодним родичам пакунок (хоча москалі стягають страшенно велике мито!). Але як можна зрозуміти принципіальність „Свободи”?.. Принципіальність чи безпринципіальність?

ДМИТРО ДОНЦОВ — ВЕЛЕТЕНЬ ДУХА

„Тільки той ненависті не знає,
Хто цілий вік нікого не любив”.
Леся Українка

Минуло 10 років відколи помер великий по-движник нашої державності — св. п. д-р Дмитро Донцов, знаний нам як ідеолог українського націоналізму, найбільший наш націоналістичний мислитель.

У спогадах про Донцова кожеться, що в роках 1906-7 коли б хтось постійно відвідував публичну бібліотеку в Петербурзі, в Росії, то не міг би не заважити молодого чорнявого студента, який день-у-день сидів, обкладений книжками і, записуючи, щось пильно студіював. Цим чорнявим студентом був Дмитро Донцов, який опісля в своїх писаннях виявив широке знання майже всіх видатних філософів та ідеологів і суспільно-політичних теоретиків та істориків. Тому, коли читаємо твори Донцова, то дуже вражає нас та його велика начитаність і знання — велика ерудиція.

Цілло писань Донцова було плеканням нашої національної духовості — духовості твердої, героїчної й шляхетної. Тоді, коли інші своїми писаннями український народ розманіжували, Донцов його гартував, засталював. Де інші український народ хилили, там він його випростовував. Де український народ був простодушним, там Донцов збройв його до бою. Отже, метою писань Донцова було патріотичне виховання українського народу, а зокрема його проводу.

Для Українського Революційно-Визвольного Руху Донцов виробив певний світогляд, хоча не вдавався в розроблення програмово-устроєвих питань.

Він проповідував, у першу чергу, потребу виховання в революціонерів державницького підходу до національних справ. Його книжка „Націоналізм” мала величезний вплив на організаційно-політичне вироблення членів ОУН(р). Твори Донцова були моральним законом для ОУН(р). Вони давали психологічну підготовку революціонерам.

Донцов глибоко розглядав проблеми, пекучо-актуальні для справи визволення України. Він невтомно розчищував нашу національну духовість, не перебираючи в словах, картав своїх політичних противників і ворогів, часто недавніх друзів, які під натиском обставин залишали і зраджували Донцова, а разом з ним і свій колишній світогляд. Донцов був вірний своєму світоглядові до кінця, бо ніколи не змінявся в своїх засадничих поглядах. Змінялися обставини, форми, але Донцов завжди був той самий.

Ідеї Донцова завжди виндерджали подібні собі ідеї європейських ідеологів. Донцов вияснював далеко вірніше, ніж вони, політичні й суспільні явища його часів. Як ідеї, так і способи вислову Донцова були гарячі, його любов до України була пристрасна, а його ненависть до її ворогів, своїх і чужих, була високоглядна. Він часто зрікався об'єктивності, а заступав її глибокою вірою й певністю. Він діяв своїми ідеями, і тому не було в нього холодного роздумування.

Донцов виковував нову дійсність думки, і тут він ніколи не затратив розмежування між білим і чорним, між відчutoю правою і вбивчою брехнею. Він мав відвагу видавати закон з себе самого, і не давав нікому вести себе. Тому такими свіжими залишилися і до нині навіть найдавніші його твори.

Націоналістична ідеологія Донцова, її світоглядові основи мають своє глибоке коріння в праджерелах нашої культури, у християнській філософії і в національних традиціях. Ця ідеологія базується на таких головних принципах:

- 1) Україна це, перш за все, нація, а не кляса, як тоді соціалісти ділили все людство на кляси.
- 2) Україна як нація є органічно поєднана зі західно-європейським світом, а не з духовістю російсько-азіатського Сходу.
- 3) Україна мусить вороже протиставитись Москві, яка завжди нищила і нищить Україну, і тому всяке співжиття між ними є неможливе, доки Москва не буде цілком зменшена до своїх первісних меж Москвії.
- 4) Для України ніякої користі не дали духові течії демо-лібералізму і соціалізму 19-го сторіччя і їх продовження в 20-му сторіччі, бо

вони вбивали тоді (і сьогодні також) відродження української нації до державного самостановлення. 5) В Україні є необхідним, щоб настало духове переродження нашого народу на базі українських духових традицій могутньої Київської держави і Козаччини. 6) В Україні настрильво мусимо змагатися до витворення серед народу провідної верстви, себто, проводу з трьома необхідними прикметами: мудрість, шляхетність і відвага.

По тих головних засадах Донцов не тільки теоретизував, але вказував, як практично застосувати їх при розгляданні поодиноких справ з українського політичного життя.

Появляючись на лоно історії України, Донцов сильно зударився з Михайлом Драгомановим — ідеологом того нищівного для України демо-лібералізму і соціалізму. Донцов на кожному кроці демаскував ту ідеологію Драгоманова і „драгомановців”, як національне зло. Проти їх гасел, щоб Україна жила в „порозумінні” з Московциною, щоб ми здобували державність Україні шляхом „еволюції”, проти їх трактування України як провінції Росії, — Донцов кидає клич до дій, за сепаратизм України від Росії, і каже, що єдиним виходом з московської неволі для української нації мусить стати програма цілковитого відірвання України від Москви і зірвання будь-якого єднання з нею. Він протиставляє боротьбу національної революції проти Москви і каже, що ідеалом і метою української нації мусить стати політично-державницький сепаратизм — повний розрив з усякою Росією. Отже, Донцов виступив з ідеологією, яка рвала з цілим світоглядом драгоманівського демо-лібералізму і соціалізму.

Таким своїм писанням Донцов немов би опанцерував українську людину міцною сталлю відпорності на будь-які московські впливи, так що сьогодні, як і колись, легко пізнати й відрізнити Донцовим вихованників людей-націоналістів, бо їх не спокусить ніяка і найбільш модернізована форма т.зв. „російсько-українського братерства” чи „співпраці”.

Чини св. п. д-ра Дм. Донцова були мужніми, а ціна його життя для України була невимовно висока. 10 років тому він помер на 90-му році життя, віддавши Україні 70 років невпинної

праці, щоб „Хрест і Отчизна” стало були на нашім прапорі, щоб ми не вірили в Росію червону, білу чи зелену. Богненною межею від неї мусить відгородитися Україна, — казав він. Зробити все можливе, каже Донцов, щоб довести до поділу тієї потворної російської імперії — ССР, який живе розбоєм, грабункам, і мордування народів і їх провідників. Був Донцов, як той пророк Еремія, невгнутий і неприступний, сам-один, із заповітом своєї великої ненависті і своєї великої любові. Він навчав нас і словняв те, що не раз казала наша велика поетка Леся Українка:

Тільки той ненависті не знає,
Хто цілий вік нікого не любив.

Страшна стойть перед українським народом боротьба проти Москви за УССД, але наш народ мусить ту боротьбу вести, бо це боротьба, без якої українська нація не жила б. В цій боротьбі колись ще з-перед 70-ти роками українські борці були осамітнені, але сьогодні такими вони вже не є, бо з ними стойть велика система ідей — ідеологія, яку викував своїм могутнім молотом наш ідеолог — св. п. д-р Дмитро Донцов.

В. Б.

СПІВАЧКА СОФІЯ РОТАРУ НЕ ПРИЙНЯЛА КВІТІВ

Вінніпег. — Крім пропагандивних виступів на совєто-українській виставці в Монреалі, ансамбль „Червона рута” із Чернівців виступав і в ін. містах Канади, закликаючи в осінній пісні: „Приїжджаєте на Україну, ми вам пісню заспіваєм, то наш рідний край”...

Під час виступу в Вінніпезі солістка Софія Ротару не взяла квітів, які їй намагалися передати, щоб покласти на могилі забитого КГБ композитора В. Івасюка — кинула їх на сцені на підлогу. Кагебісти не дозволили членам „Червоної рути” відідати пам'ятник Т. Шевченкові.

ЧИ ВИ СКЛАЛИ ВАШУ ПОЖЕРТВУ
НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ?

В. Кульчицький Гут

ВИМОГИ, ПОВ'ЯЗАНІ З ОБОВ'ЯЗКАМИ

Вже багато часу проминуло від відзначення роковин Тижня Поневолених Націй та АБН. Ні час, ані дальші події не можуть притиснути в пам'яті української людини тих відзначень.

„Цього року 25-ліття Тижня Поневолених Націй співпало з 40-літтям АБН і знайшло своє гідне відзначення і признання у провідній верстві американського політичного світу”, — ствердила „Національна Трбіуна” за 14 серпня, а „Гомін України” за 17 серпня з цієї нагоди писав, що „Україна стає предметом світової політики”. Знов же згадана „Національна Трбіуна” за 21 серпня, обговорюючи „політичний аспект Тижня Поневолених Націй і АБН у Вашингтоні”, вказувала на „проблеми зміні настанов у формуванні напрямних і цілей американської зовнішньої політики”.

Для об'єктивного читача, обізнаного з ходом американської політики та з течіями, які нуртують в американському політичному світі, всі вище наведені твердження не є перебільшенням. І одночасно для нього є ясним, що з однієї сторони ці „проблеми зміні” є стисло пов'язані з урядом президента Регена, а з другої сторони — в українській громаді ЗСА існують сумніви відносно цього уряду, а то й відкрита ворожість до нього.

Слова і діла

Причина такого наставлення криється в актуальному чи можливому розходженні між словами і ділами уряду Регена. Це розходження лягло було в основу критичного есею Нормана Подгорца п.н. „Страждання неоконсерватистів через закордонну політику Регена”, яку він помістив у „Нью-Йорк Таймс Магазин” ще 2 травня 1982 р. Там він твердив, що передвиборче становище Регена штовхнуло неоконсерватистів не тільки за ним голосувати, але й вести передвиборчу кампанію, і цим вони багато причинилися до його перемоги; дії ж Регена як президента змінили його „ентузіазм на розчаруван-

ня”.

„На основі розбіжностей між зформульованими цілями адміністрації Регена у зовнішній політиці і діями, які вона до цього часу поробила, — писав Подгорець, — я мушу вибрати один із слідуючих висновків: або ця адміністрація фактично не знає, що вона хоче робити, або те, що вона в дійсності хоче робити, не відповідає тому, що президент говорив.”

Подгорца найбільше трубувало те, що уряд Регена не поробив скорих і рішучих потягнень, як того сподівалися неоконсерватисти, щоб підсилити американські позиції „на двох фронтах, найбільш вразливих на нову советську офензиву: в Перській затоці і в Карібському обширі.” На других фронтах треба було „припинити підтримку советів та їхніх польських квіслінгів”, як також треба було „для афганістанців висилати більше зброй і кращої якості (...) та давати більше політичної підтримки ангольським повстанцям.”

У заключенні він зробив дуже серйозний закид урядові Регена, твердячи, що його стратегія має „несподівано близьку подібність до оригінальної стратегії детанту, як то собі її уявляли Річард Ніксон і Генрі Кісіндженер в 1972 р.”

Друга сторона медалі

Професори С. Бялер та Дж. Аффріка писали свій есей „Реген і Росія” вже кілька місяців після виступу Н. Подгорца, бо йхній есей був поміщений у квартальному „Форейн Еферс” щойно за зиму 1982/83, отже тенденції, критиковані Подгорцем, мали час ще сильніше себе показати. І все ж починали вони свій есей отяжим твердженням: „Президент Реген здобув свій уряд частково через переконання виборців у тому, що совети обдурювали всі адміністрації останнього десятиліття. Він обіцяв цю несприятливу тенденцію у силовому відношенні між ЗСА і СССР змінити і, зовсім просто, сміливо протиставлятися росіянам (stand up to the Rus-

sians). На протязі останніх двох літ адміністрація Регена старалася здійснити основні ідеї, які її члени зі собою принесли. До ступеня, що не має прецеденсу, ці основні ідеї остаються незмінними, помимо патисків, які невідкладно штюхують кожного президента в зустрічі з реальною внутрішньою і зовнішньою політикою у напрямі прагматичного центру. (Підкр. наше, ВКГ) Помимо різних пристосувань і пристосувань, і внутрішня і зовнішня політика адміністрації Регена так же само, як і передвиборча кампанія, продовжують виявляти прикмети ідеологічного хрестоносного походу.”

Тут, як бачимо, подається оцінка урядування Регена зовсім протилежна до тієї, яку представив Подгорець, та у повній силі виявляється цей контраст щойно при кінці есею професорів.

Обговоривши те, як совети сприймають американську політику супроти СССР, вказавши на фактори, які впливають на характер біжутої советської зовнішньої політики, вичисливши припущення, які лежать в основі американської політики супроти СССР та скритикувавши їхню переконливість, згадані професори доходять до ось якої надзвичайно застрашаючої альтернативи: „Так як вона тепер зформульована, політика Регена прописує новим советським провідникам тільки конfrontацію або капітуляцію.” (підкр. наше, ВКГ). До цієї альтернативи професори подають ще слідуоче пояснення: „Якщо, як то часом виглядає, адміністрація Регена вірить, що, з огляду на природу советської системи, советська зовнішня політика не може бути змодіфікована у напрямі певної коекзистенції зі Заходом, тоді американська зовнішня політика є нічим іншим, як інструментом витворення можливо найкращих обставин для необхідної війни між Сходом і Заходом.”

Несподіваний іспит

У четвер 1-го вересня, перед 4-ю год. ночі корейського часу, советський літак-винищувач збив південнокорейський пасажирський літак з 269 пасажирами. Цей звірський акт (бо слушно відмітив Дж. Ф. Віл, що то не була „траге-

дія” ; трагедію є спричинено левкімією смерть дитини) московського сатрапа поставив уряд Регена та і його самого перед несподіваним іспитом. І з різних сторін посыпалися оцінки, які ішли — за американською системою — від „Ф” до „А+” за старокрайовою системою — від „недостатньо” до „відмінно”. Найгіршу оцінку дали йому консерватисти. Їхнє невдовolenня із санкцій Регена особливо гостро виявилося під час демонстрації у Вашингтоні, спонсорованій Національним консервативним комітетом політичної акції (NCPAC). Становище т.з. „нової правиці” зводилося в основному до слідуючих вимог: відкликання з Москви амбасадора, викинення зі ЗСА советських дипломатів, відмова продовження кредитів, уневажнення умов продажу збіжжя та машин для закладнання газопроводів, перервання переговорів у справі контролі зброєнь, припинення технічних і культурних обмінів.

Відмінну оцінку дістав Реген від редакцій щод. „Нью-Йорк Таймсу” і „Вашингтон Посту”. У числі за 4вересня редактори „НЙТ-су” писали: „На цей раз президент Реген і його дорадники показують чудове розуміння цієї делікатної рівноваги. Вони використовували їхні вражаючі засоби розвідки і реклами в пошуканнях за правдою і для викликання почуття позвою огиди по всьому світі. Тепер же вони шукають за розваженою і конструктивною реакцією.” А три дні пізніше: „Що заслуговує на найвище призnanня в поведінці президента Регена — це його наполягання на аргументацію на підставі доказів та пристосування дій до обговорюваної проблеми.”

А ось оцінка редакційної „ВП-ту” за 5 вересня: „Трактування президентом Регеном цієї справи заслуговує на похвалу за те, що, як виглядає, він діє радше згідно зі своїм найкращим осудом, а не реагує на політичний тиск. Він поводиться по-президентськи.”

За цими пресовими велетнями ішли менші, як от „Ньюздей” із Лонг-Айленд-у, який у редакційній за 17 вересня писав: „Президент по-

ЧИ ПОЖЕРТВУВАЛИ ВИ НА ПРЕСОВИЙ
ФОНД „ВІСНИКА”?

водився в часі кризи у зв'язку з корейським літаком не як вояовничий яструб, як то його старалися змалювати його опоненти в 1980 р., але як розсудлива, поміркованих поглядів людина, яку то більшість американців хочуть мати у Білому Домі.”

Багатофронтова війна

Згідно з цими оцінками виглядало б, що близчим до правди був Подгорець, а не професори Бялер і Аффріка. Та для правильного розуміння поведінки президента необхідно, однаке, пам'ятати про особливу природу червоної Москви, а це в основному випадало з поля зору більшості тих, які давали президентові оцінки.

Тверді але правдиві слова президента про ССР збувалися, звичайно, як „реторика”, а фактично для Регена це зовсім не були красномовні фрази, але вислови глибокого переконання. І це переконання він старався передати не тільки американцям, але й людям доброї волі по всьому світі. Вартості ж цього намагання не можуть зрозуміти ті, які замикають очі на московську пропаганду, або ще й самі їй допомагають. А у війні, яка зараз ведеться, пропаганда є не менше важлива як воєнні дії. Класичний приклад: мілітарний крах Тет офензиви у В'єтнамі пропаганда перемінила на близьку перемогу комуністів. Отже, зловивши нагоду, президент не хотів її втратити переміною на чисто американсько-советську конfrontацію. Він слушно завжди підкреслював, що тут Москва мусить стати перед судом цілого світу.

Подгорець слушно підніс важність під сучасну пору двох фронтів, тільки його критика потягнень американського уряду була занадто одностороння. Об'єктивно треба ствердити, що тактика уряду Регена на цих фронтах в існуючих обставинах не може бути кращою. Реагуючи на звірський акт Кремлю, президент напевно, між іншим, мав на увазі також забезпечення за своїми потягненнями на згаданих фронтах як найширшої підтримки американського народу, щоб не повторилася в'єтнамська ситуація, яку за всяку ціну старалися витворити його критики.

Скільки дістають допомоги антикомуністичні повстанці Африки та Азії — тяжко сказати, бо це, так би мовити, діяльність підпільна (допомогу в Центральній Америці американські журналісти викрили), та їхня живучість і успіхи показують, що атмосфера для їхньої боротьби є досить пригожа. От з ангольського фронту 20 серпня преса повідомляла про захоплення повстанцями міста 300 миль від границі з Південнозахідною Африкою, а 24 серпня з Мозамбіку — про убиття повстанцями двох совєтських копальняних техніків та захоплення 24 захлодників у часі атаки на копальню самоцвітів.

Минула спроба гідна уваги

Справу визволення України та других, безпосередньо Москвою поневолених, народів треба трактувати як справу одного з фронтів цієї модерної війни, яку веде Москва за панування над світом. Як і в попередніх багатофронтових війнах, так і в цій офензива не провадиться одночасно на всіх фронтах, та у цій війні це, назвім його, правило стратегії має ще ширше застосування, бо це щойно є дійсно світова війна. Також у цій війні пропаганда відограє таку велику роль, що при оцінці кожночасної ситуації треба брати до уваги і наявність та ефективність пропагандивній офензиви.

Так сталося, що лідером сил, які ставлять опір наступові червоної Москви, стали ЗСА. Бути демократичною країною, ЗСА дають зможу кожному своєму громадянинові через голосування та інші засоби (напр. демонстрування) впливати на спосіб ведення цієї війни. Щоб вплив такого громадянина був корисним, йому треба бути обізнаним із скомплікованістю цієї війни.

У 1977 р. Анатоль Бедрій зробив був спробу з рамені Американських Приятелів АБН творити виборчий блок національних спільнот у ЗСА. Ціль цього блоку була: впливати на вибір на різні державні пости осіб, прихильних до ідей АБН. Спроба не була успішна. Її неуспіх викликали багато причин, а одною з важливіших можна вважати факт, що ціль цього підприємства не було досить конкретна у тому сенсі, що гідних піддержки осіб-канди-

Богдан Лівчак

„РОЗ'ЄДНАЙТЕСЬ, БРАТИ МОЇ”...

На нашому політичному перелазі завжди було гамірно, а тепер вже третій рік аж гуде. Це так, як писав І. Франко про перший Великдень по знесенні панщинги: „Усе село мов муравлисько гуде. Скрізь гамір, шуми, крики”.

Наші народні перелази мають за собою славну традицію. На них, серед незрівняної краси природи, серед гаїв, садів, ставків творилися найкращі українські пісні, під акомпанімент наших незабутніх соловейків. А на чужині перелази в політичному значенні не тільки збуденіли, а що гірше — звульні, гейби в джунглі перемінилися.

В „Свободі” 26 червня 1982 р. була стаття Р. Рахманного „Два узбіччя української суспільної гори” — справді оригінальні і відважні ствердження шановного автора про нашу безпросвітню саламаху довкола тієї гори.

Рахманий пише: „Не враховуючи вийнятків — всі ці вікові люди українського роду ведуть себе, як півторарічні хлопчики і дівчата”.

Від малят, пише автор, „ніхто не вимагає усвідомлення своїх майбутніх завдань, ціле життя перед ними, до якого вони ще щойно готуються. Інша справа із тими, які наблизилися до самого підніжжя гори по її північній стороні”.

датів треба було щойно шукати.

Нині ця справа представляється інакше. Нині ціль є дуже конкретна: у листопаду 1984 року допомогти перевибрати теперішнього президента ЗСА на дальших чотири роки. І тому невдавла спроба Бедрія заслуговує тепер на особливу увагу.

Українська громада у ЗСА ставила і ставить вимоги до людей, які ведуть зовнішню політику. Зараз, коли у цій політиці показалися „проблеми зміни”, обов’язком української громади у ЗСА є зробити все можливе, щоб людей, які ці „zmіни” уможливили, зберегти даліше при владі.

Появилися в „Свободі” різні критичні голоси, де негують ствердження Рахманного.

Якийсь „сенійор-ситизен”, „наїжився їжаком”, переливає з пустого в порожнє, доходить до верха, та не „гори”, а пустомельства. Він пише: „Рахманий, делікатно сказавши, „переїхався” по старших людях нашої суспільної „гори”, порівнюючи їх до півторарічного Андрійка. Президент Реген міг би образитися. Навіть Блаженніший Йосиф міг би послужити добрим аргументом”.

Яким робом „сенійор” втрачає у цю суміш і през. Регена? Де кум, а де коровай? Або при чім тут Патріярх Йосиф, цей Світильник Духовий серед наших безпросвітних суспільних джунглів? „Сенійор” намагається заслоняти безпросвітні джунглі (які нібито для нього не існують) найвищим Авторитетом народу.

Тим часом ствердити треба, на жаль, що ті горбаті і сліпі лірники, про яких писав у своїй геніяльній поемі „Великий Льох” Шевченко, не перевелися і сьогодні. Ось з’являється, скажім, горбатий лірник генте „рутенус, націоне русус” і свою поведінкою, своїми облюдними словами викликає не тільки несмак; є таких цілі групи. Тому й писав Р. Рахманий: „Люди, які вже наблизилися до самого підніжжя гори, що вони оставлять для нащадків? — купу полемічного сміття власної продукції”.

Ось так, мандруючи по узбіччях нашої суспільної гори, можемо зустріти цілий комплекс служників вищезгаданого пустомельства.

Недавно ред. І. Кедрин висловився цілком правильно, що ще у Львові, вони, редактори „Діла”, мусіли звертати увагу чи бути обережними у своїх писаннях — з огляду на націоналістів. Вони були і віком, і організаційно молоді, але мали великий вплив на формування політичної думки, на творення тісі, за словами Рахманного, суспільної гори.

Тепер до деякої міри узбіччя гори забльокувала т.зв. „демократична” колода. Сьогоднішні „демократи” ісповідують реалітети, визнають

московську колонію УССР „самостоятельною” державою. Читаємо навіть в „Е.У.”, що УССР це пересміник УНР!.. А про око людське твердять, що вони 22-ге „Січня” теж визнають”.

Для нас це ганьба, що наші науковці такі небелиці повсажували до „Енциклопедії Українознавства”. Мало того, цю „Е.У.” будуть видавати в англійській мові, під фірмою НТШ.

Чи не ганьба, коли керівник Українського Гарварду публічно заявляє, що треба чекати, аж у Москві народиться московський Де-Голь, який дасть самостійність Україні, — тільки не знати, де та Україна буде, чи над Дніпром, чи може аж над Волгою, — бо вже навіть до того дописався цей наш учений. Такі „поучення” тідні хіба московських оплесків.

Або, яка братська співзвучність того професора із ген. Григоренком: у професора татари, це не дики зайди-грабіжники, а нарівні з запорожцями — наш „предки”...

Думайте, що знайшлися якісь опоненти, гості критики? Михайло Демкович-Добрянський прямо розплівається у похвалах на перший із заплянованих 6-ти томів праці професора „Походження Русі”. Це той самий Демкович-Добрянський, який написав пасквільну статтю („Наш Голос” за вересень 1981) „Акт 30 червня не є національним святом”. Він заперечує саму назву Національних Зборів, називаючи її „зібранням принагідних людей”. Він твердить, що 30-го червня 1941 р. не відновлено української держави. Він пише: „Не така влада є ідеалом, якого ми бажали б українському народові”. Та сама анархія, що й за Винниченка і Мартоса. Він — колишній редактор католицьких видань, на українських землях, до 1939 р. Це той самий пан, який, якимсь робом (живе стало в Англії) був на авдісії у Владікі у Філадельфії. З того часу почали віяти противні вітри...

У зв’язку із виданням 1-го тому „Походження Русі” чи інших публікацій Українського Гарварду, то існує дивна необ’єктивність: прихильники Гарварду беззастережно хвалять його видання, не читуючи тих його наукових видань, не цікавлячись суттю-змістом його історичних засад.

Компетентні чинники в більшості мовчать, щоб не потрапити в неласку, не пишуть, не спростовують писань Українського Гарварду.

На увагу заслуговує, що і церковні чинники прямо без застережень дають свої грошеві пожертви і, що більше — своє благословення, а це якраз найбільше потрібне для тих усіх лібералів „демократів” чи демо-лібералів. Тому вони навіть Найвищим авторитетом нашого Патріарха Йосифа хочуть заслоняти безпросвітні суспільні джунглі, які вони самі витворили.

Для них головне — концепція Григоренка і права людини. Тому вони, всупереч усьому, так простують до розбиття громади. Найновіші події, напр., на терені Філадельфії показують, до чого доводить маєнівщина чи гуляйтільщина. Ця гуляйтільщина вкоротці себе викінчить. Їхній „пророк” ред. Ільницький визває до крамоли. Він — речник Демократичного Руху, де є різні лівацькі пристосуванці.

Редактор „Лиса Микити” влучно змалював образ того „модерного пророка”. Бачимо його постати у „Лисі Микиті” (вересень 1983 р.) у червоних чоботах з червоною краваткою, червоні цяпки кругом нього, гейби червоний новорічний сніг з Москви, і напівчервона його торба під пахою. Дуже реальне зображення.

Тепер, коли вже явно-славно проголошено „Роз’єднайтесь, брати мої” і так реально є зображеній автор цього Роз’єднання, у таких для декого мілих червоних красках, дуже дивним виглядає, що ред. Кедрин шукає й далі правди на Марсі...

Чи червоним потрібно УККА, чи хочби СКВУ? Хіба анархіст Махно чи соціяліст Винниченко і їм подібні боролися за створення і утривалення Української Держави? Так і сьогоднішні гуляйтільці товкматять людям у голови про „людські права”, про „куцу автономію”, про фактично — неперерішенство.

Ред. Кедрин не бачить праці УККА. Він пише про безголов’я, але він не бачить джерела того безголов’я.

Від кількох років на сторінках квартирального „Самостійна Україна” (орган плавлюківців) ведеться неперебірлива пасквільна акція проти Акту проголошення відновлення Української

Держави 30 червня 1941 р. і проти творців цієї відновленої держави: Степана Бандери, Ярослава Стецька, ген. Тараса Чупринки-Романа Шухевича та ін.

Дуже цікаве явище, що вже навіть „Америка” помістила дещо про цю диявольську затію, а „Свобода” нічичирк. На це є деякі відповідні дані. Ми вже мали нагоду обсервувати, як то голова УНС відноситься по „синівськи” (він так написав до Їх Святості Патріярха Йосифа, що він відноситься по-синівськи) до Їх Святості Патріярха, що навіть не дозволив помістити у „Свободі” „Патріарше Послання в Річницю 30 червня 1941 року”.

Отож, майже три роки наша спільнота аж кипить. І, як часто стверджують окремі особи, це кипіння підсилює, в першу чергу, преса. Таке щось існує на терені УНС і його органу „Свобода”. У „Свободі” 5 березня 1983 р. є світлина і напис „Наголошують конечність позитивного підходу”.

Не думаю тут аналізувати той „позитивний підхід”. На світлині бачимо кілька осіб: голова ПУН і його соратник, а також троє осіб з УНС, а саме предсідник УНС, секретар УНС і скарбник УНС. Ця коротка замітка у „Свободі” кінчається так: „Це вимога сьогоднішньої ситуації”, як наголошував голова ПУН в часі розмови з редакторами „Свободи”.

Дивне і загадкове: розмови вів голова ПУН з редакторами, однаке хочби, як то кажуть, на лік не видно ні одного редактора! Можна тому припустити, що „Свободу” редагують не іномінальні редактори чи редактор, але вона („Свобода”) є під постійним і фактичним наглядом предсідника УНС. Такий зразок „демократії” і „свободи преси” в УНСоюзі.

Тому, цілком зрозуміло, що на пасквілі у т.зв. „Самостійній Україні” „Свобода” не зробила жодних критичних заяваг, бож це, як тоді висловився голова ПУН, „це вимога сьогоднішньої ситуації”. Тому ред. Кедрин виписує всяку всячину про безголов’я, але про пасквілі у т.зв. „Самостійній Україні” — ні слова, бо „нельзя”.

Цікаво, як і що знають про ті пасквілі наші церковні чинники? А повинні б про це знати, тоді напевно зникли б усякі поголоски про братовбивство і т.д.

Вже навіть серед самих пасквілів іде двоподіл: не всі погоджуються з тими пасквілями.

Але ситуація на схилі гори не вияснюється, а радше затемнююється. Про це свідчать факти. Наприклад, „Свобода” 3-грудня 1982 р. помістила допис із „Українського Православного Слова”. „Демократи” зі „Свободи” захоплюються потягненням православного органу „Слово”. Вони вбачають в нім співдію із Зверненням Владик. Питання, чи це справді є в дусі „Звернення” Владик і чи це можна назвати співдію із „Зверненням” Владик? Тут бачимо, що не осталась „Америка” осамітненою: православна подруга „Українське Православне Слово” іде рука-в-руку в ділі „угроблення УККА”.

Не знаємо, як прийняла редакція „Америки” виступ „Православного Слова”. При найменше з журналістичного обов’язку повинна була б „Америка” помістити той „шедевр” журналістичного невігластва. Здається, що „Америка” не знала, на яку ногу стати, як прийняти оте „благовістя” своєї православної подруги.

Автор в „Українському Православному Слові” стверджує, що половина „Звернення Владик” це є богословський трактат про любов людей взагалі. Чому не продумав автор „Слова” додати до слів „любов людей”, що це є християнська любов. А може так і треба, бо у його дописі аж кипить від нелюдської ненависті.

Читаючи такі „твори” і ще дещо із католицької преси, виникає сумнів про доцільність участі церковних чинників у переговорах з опозицією, яка, як я згадав, захоплюється „твором” у православному „Слові”.

В пресі починають появлятися „Заклики” зберегти цілість української громади. Там, однак, говориться загально про якіс „непорозуміння” поміж групами в громаді. Чому нема у тих людей відваги назвати справи по імені. А це тільки тому, щоб не захитати стабільність естаблішменту, бо вони у цій своїй „гармонії” тільки можуть і дихати: втримання теперішнього стану — їхня ціль. Їм цілком байдуже, чи хтось із тієї їхньої стабільності притримується одноголосних рішень, які прийняв перший

Конгрес СКВУ у 1967 р. А там читаемо: 1) „Посилувати й розвивати самостійницьку визвольну діяльність української еміграції, в кожній ділянці нашого життя, щоб досягти чимраз кращі позиції для допомоги українському народові в його боротьбі за визволення”; 2) „Сприяти всім консолідаційним заходам українських громадських і політичних сил на базі самостійницької визвольної концепції”.

З писань у „Самостійній Україні” бачимо, що там знехтовано принципи Маніфесту СКВУ з 1967 р. і Резолюції Конгресів про державний Акт 30 червня 1941 р., про ОУН, УПА під командуванням ген. Романа Шухевича — Тараса Чупринки, УГВР, про двофронтову війну України, про національно-визвольну концепцію, національно-визвольну революцію.

ОДВУ й ІСНО знеславили найгероїчнішу епоху нашої історії 1941-1955, як її назвав ген. Роман Шухевич, збезчестили творців тісі епохи, як теж принизили Мученика й Ісповідника віри Блаженнішого Патріярха Йосифа, ген. Тараса Чупринку — Романа Шухевича, Степана Бандери („С.У.” ч. 4-6 1983), тисячі і тисячі геройів УПА-ОУН, які поклали свої голови на полі слави. ОДВУ й ІСНО ідуть слідами ворога, знеславлюючи УДП, ОУН, УПА, УГВР. Таке ж бачимо на сторінках „С.У”, а також у „Новому Шляху” з 10.4.1982 р. у статті „Нахабність”, і в „Українському Слові” у статті п-ї Н. Каркоць, передрукованій із „С.У.”. Це дає право ствердити, що все це — систематична дія видань ІСНО. Найбрутальніше ж практикується в квартальному „С.У.”.

Вони, ОДВУ й ІСНО, безцеремонно заперечують власнопідметність української нації в Другій світовій війні, діють в інтересі ворога, щоб позбавити Україну можливості здобути союзників для нашої визвольної боротьби.

Всі витівки в „С.У.”, „Новому Шляху”, „Українському Слові” будуть використані КГБ і в англійській мові передані західним урядам, а також Америці. Москва з цього приводу тільки торжествує.

Ця вся акція домашніх гуляйпільців, звернена на обезцінення Патріарших Послань, про Акт відновлення державності 30 червня 1941 р., про УПА, рівно ж звернень наших Митропо-

літів, єпископів обох віровизнань, їх участь у почесних вшанувальних комітетах — поруч світового значення чужинців, які прославляли ці річниці. Ця акція осквернює посвячення Блаженнішим Патріярхом, митрополитами кир Максимом і кир Стетфаном, спільно з десятма іншими Владиками, пропалам'ятної таблиці у крипті Собору св. Софії на честь Головного Командира і воїнів ОУН-УПА, які згинули за волю України, за Христову віру; вона топче вшанувальне Слово Патріярха на прославу Головного Командира, виголошене у приявності наших Владик і численних вірних.

Ту гуляйпільщину засудили представники ЗП УГВР, як також із ОУНз представники ствердили, що, „наші заходи добитися того, щоб ОУНз осудила і відсепарувалась від атак і наклепів на визвольний рух з воєнних і повоєнних часів, які були надруковані на сторінках „С.У.”, не дали дотепер вислідів і в обличчі цього прийдеться нашому середовищу зайняти відповідне становище в цій справі публічно”.

Врешті, справа братовбивства, яка вже сьогодні є цілком ясно насвітлена, спричиняє тільки моральне затруювання українського громадського життя. Справа партократії, яку пропагують приналежні до ОДВУ й ІСНО, а в першій мірі їх промотор — голова ПУН, — все це незгідне з Маніфестом і резолюціями Конгресів КСВУ.

Тепер в обличчі того розгвардіщшу, який розпаношився серед деяких кругів громади, треба бути дуже чуйним. Якщо в короткому часі ті усі, які провадять таку ганебну „роботу”, яка іде віоріз із Маніфестом і Конгресовими резолюціями — не відкличується від наклепницького хламу, або не відмежуються від шкідливої дії для визвольної боротьби, то їх треба, згідно зі Статутом СКВУ (парагр. 4, точка „в”, з уточненням у Правильнику Секретаріяту СКВУ, точка 35) позбавити членства у всенациональній надбудові, якою є СКВУ.

Може будуть такі, які засудять дотеперішню діяльність, або які дадуть моральне вдоволення поляглим і живим борцям за УССД.

Таке систематичне підривне поступування груп ОДВУ й ІСНО та других, приналежних до теперішнього ПУН, є єдиною головною при-

Проф. І. Левадний

КИЇВ У 1938 РОЦІ

(45-літ тому)

У тривожних обставинах усе зроставшого міжнародного напруження, обумовленого нестримним прагненням Гітлера до панування над світом і безупинним озброєнням Німеччини, що викликало як примарну протиоборону посилення терору за Єжова, особливо по національних советських республіках, — розпочався новий 1938 рік.

З першим днем січня в Києві почала виходити нова велика газета „Советская Украина” на російській мові. До цього часу від березня 1931 року, коли закрився в Києві останній російський щоденник „Киевский пролетарий”, не виходив у місті ні один часопис російською мовою і тепер це було перше видання за останні 7 років, здійснене заходами Хрущова у пляні русифікації України. В кожному обласному центрі, поруч газет-органів партії і комсомолу в українській мові, почали тепер виходити такі самі щоденники по-російськи. Молодечою газетою на російській мові стало „Сталінське племя”.

Рік тому, в січні 1937 року, під час днів українсько-чеської дружби Київський оперовий театр виставив оперу „Продана наречена” чеського композитора Сметани. Близькуче здійснена постанова викликала захоплення численних чеських музичних діячів-гостей, що прибули до Києва. Тепер у річницю цієї успішної вистави згадуючи про неї, чеський культурний діяч, видатний знавець творчості Сметани Зденек Несдли написав статтю, вміщену в московській газеті „Ізвестія” 10 січня 1938 року: „Постава опери „Продана наречена” в Київському театрі

чиною існуючих проблем, суперечок і неспокою в українській громаді.

Але ці справи для згадуваного вже „речника демократів” ред. Кедрина і його однодумців не існують. Він цілим своїм еством маршує за найновішим кличем, киненем ред. Ільницьким: „Роз'єднайтесь, брати мої”...

прекрасна, але що особливо важливо, — в ній збережена повністю музика Сметани. Вийшов радісний, мистецько-повахний, визначний спектакль”.

На початку нового року тривав у Москві третій з черги за останні три роки великий судовий процес політичних противників Сталіна, що скінчився винесенням вироку смерті всім підсудним. По всіх київських підприємствах і установах скликались спеціальні збори, на яких інформувалось про характер вини засуджених і сповіщалось про вирок та його виконання. Повідомлення супроводжувалось спеціально підготовленими оплесками.

Впірі з цим відбувались нові арешти запідозрених в антипартийних настроях людей. Ув’язнювали всіх, хто ще уцілив від попередніх чисток. Впали репресії і на церковних діячів.

На далекій околиці Києва тихо і непомітно проживав зі своєю сестрою митрополит Василь Липківський, примусово усунений від усякої церковної діяльності. Користуючись зі свого вимушеною безробіття, він багато працював у дома в науковій ділянці, впорядкував свої слова і проповіді, присвячені різним святам і вивершив капітальну працю по історії Української Православної Церкви. Свідомий непевності свого майбутнього як і того, що всі його праці кожночасно можуть бути відіbrane та знищенні, митрополит передав рукопис історії Української Православної Церкви довіреним людям і просив зберігти та коли в майбутньому відродиться Українська Православна Церква, передати цей рукопис її першому єпископові.

Тяжкі передчуття митрополита справдилися. У лютому 1938 року він був заарештований і відтоді зник по ньому слід. Але люди, яким передав він на переховання свою історію Церкви, виконали його заповіт. Коли в роках війни відродилась Українська Православна Церква, книгу мученика-митрополита Василя Липківського довірені особи вручили до рук архієпископа Київського і Чигиринського Ніканора Абрамо-

вича, який зберіг її і згодом вивіз зі собою на еміграцію.

Був у Києві польський костел, одинокий притулок, де місцеві поляки могли збиратись і порівнянно вільно порозмовляти. Ксьондз цього костелу користувався великою пошаною парохіян. Кожної неділі на Богослуження приїздив київський польський консул, а після відправи лишався на обід в ксьондза або брав його зі собою на обід до консульяту. Аж раптом газети повідомили про домовлення між совєтським і польським урядами про скорочення консульської обслуги і закриття советського консульяту у Львові та польського в Києві. Польський консул простився і від'їхав, і незабаром потім був закритий і костел, а ксьондз безслідно зник і ніхто не знав, що з ним сталося.

А становище на Заході ускладнялося. Газети рознесли вістку, що 12 березня Австрію захопили німці-гітлерівці.

Визначною театральною подією місцевого життя була постава 19 березня в Оперовому театрі одного з найяскравіших оперових творів Грузії — „Даїсі” Паліашвілі.

Багато шуму наробыла преса у зв’язку з поверненням до Москви Івана Папаніна та інших членів експедиції, що провели зиму на кригах Північного океану і дуже мало зробили для науки.

Привернула увагу киян велика підвальна стаття в московській газеті „Ізвестія”, що її написав Християн Раковський, рік перед тим засуджений на великому судовому процесі в Москві на 25 років ув’язнення за свою неприхильність до Сталіна. У статті Раковський виклав усе своє життя від початків революційної юності, свою підпільну працю і боротьбу проти самодержавства, участь у революції і далі перебування на Україні, де він був головою советського так зв. українського уряду, та наступні події. Свою революційну діяльність піддавав він великій критиці, скрізь підкresлював свої помилки та недогляди, натомість хвалив Москву, партію і Сталіна, висловив подяку советському судові, що знайшов можливим засудити його не на смерть, а до ув’язнення, і наприкінці просив з огляду на його похилий вік зменшити йому термін ув’язнення. Ця стаття не викли-

кала ніякого відгуку. Справи Раковського не переглядали і він помер у тюрмі в 1941 році.

По всіх газетах великими статтями було відзначено 750-ліття поеми „Слово о полку Ігоревім”, яку подавали не як староукраїнський лицарський твір, а як спільній пам’ятник трьох слов’янських народів...

Рознеслась вістка про бої з японцями, що спалахнули 23 липня на Далекому Сході коло озера Хасан. Газети писали, як японці здобули 30 липня висоти Заозерну і Безимянну і 2 серпня відбили всі советські атаки. Щойно 6 серпня совети повернули собі ті висоти і дальші японські атаки у днях 7-10 серпня були безуспішні та скінчилися 11 серпня великою перемогою советських військ, про що свідчила і велика кількість нагороджених учасників боїв, списки яких займали цілі сторінки газет. Але керівник бойових операцій, маршал Василь Блюхер, швидко по закінченні боїв був відкликаний до Москви і загинув. Це показувало, що на Далекому Сході було не все так добре, як писали в газетах.

Новий сезон Київської Опера розпочався у вересні поставою оперового твору „Щорс” Лятошинського. Але ні довга і старанна підготовка, ні численні переробки внаслідок попередніх прослухань і обговорень, ні великі витрати на поставу, ні участь добірних співаків, ні навіть консультації спеціально запрошеної вдови Щорса — не врятували опери. Глядачі не сприйняли її і вона безславно зникла з репертуару так само, як зник з екрану в той самий час советський фільм О. Довженка „Щорс”...

Більший успіх мала в театрі ім. Франка п’єса Корнійчука „Богдан Хмельницький” як перша частина запланованої одноіменної трилогії, яка, проте, не була здійснена.

А на Заході кипіло. Увагу киян привертали газетні повідомлення про візиту англійського прем’єра Невіля Чемберлена 15 вересня до Берхтесгадену у справі Чехо-Словаччини і про зустріч у Мюнхені у днях 29 і 30 вересня прем’єрів Англії Невіля Чемберлена і Франції Едуарда Даладье з Гітлером та Мусоліні і домовлення (без чехо-словакських представників) про передачу німцям головних прикордонних районів Чехо-Словаччини і про задоволення

польських претенсій на Тешінську область та угорських на Закарпаття. 1 жовтня сталась окупація Судетської області і розчленування Чехо-Словаччини. Поляки захопили Тешінську Сілезію. Було ясно, що все зростаючі апетити Гітлера не мають меж.

Газети принесли вістку про загибель 15 грудня видатного советського пілоти Валерія Чкалова під час випробовування літака нової системи. На честь Чкалова було перейменовано місто Оренбург', в якому він народився. Відомо воно українцям, бо з листопада 1849 до травня 1850 року перебував у ньому Т. Шевченко.

У Києві на честь Чкалова назвали вулицю, якій протягом останніх 27 років довелось п'ять разів змінювати свою назву. Ця вулиця простягалась від Житомирської вулиці до Галицького базару, рівнобіжно Великій Володимирській вулиці, і довгі роки носила назву Мала Володимирська вулиця. Коли в 1911 році в лічниці, приміщений на цій вулиці, помер смертельно поранений у висліді атентату тодішній диктатор Росії Столипін, вулицю урядово перейменували на Столипінську.

В 1919 році під час загального перейменування вулиць, що носили імена царів та їх слуг, цю вулицю назвали іменем революціонера якось Гершуні. Коли виявилось, що він терорист, вулицю перейменували на честь грузина Ладо Кецховелі. Але згодом дізнались, що це меншовик і тепер надали вулиці ім'я Чкалова, яке вона зберігла дотепер.

Разом з тим, у 1938 році змінили назви і деяких інших вулиць. Мешканці Бульварно-Кудрявської вулиці, що вела з Сінного базару до Галицького, і була перейменована в 1919 році на вулицю Нероновича, спітали міську Раду — хто такий Неронович? Запитання передали до установи, що вивчає історію партії (Істпарт), яка не могла нічого сказати про цю особу. І тоді цю вулицю перейменували на вулицю Воровського, а головній магістралі Києва, що від 1923 року носила ім'я цього польського комуніста, привернули її давню славну історичну назву — Хрещатик.

Маріїнсько-Благовіщенська вулиця, де мешкали родини Косачів і Тобілевичів, була в 1919 році названа на честь Леоніда Пятакова, що

загинув за советську владу в Києві. Але коли в цьому 1938 році його брат Георгій, що займав провідне становище ще в народному комісаріяті фінансів, був розстріляний за опозицію до Сталіна, саме прізвище Пятакових стало страшне режимові і вулицю перейменували на честь Панаса Саксаганського. Щойно вже по війні одну з вулиць на новобудовах Києва таки назвали на честь Леоніда П'ятакова ...

Багато уваги приділяли газети подіям еспанської війни. Перемога все виразніше стала схильтись не на користь лівих республіканців. У березні Франко почав наступ на Теруель і здобув його, а в квітні прорвався до Середземного моря і розколоз на дві частини так зв. республіканську Еспанію та відокремив Каталонію від решти терену. У червні він здійснив наступ на Валенсію, республіканці відповіли протиаступом за ріку Ебро і три місяці утримували здобутий терен. А 23 грудня Франко почав наступ у Каталонії. Все віщувало скоре закінчення на користь Національної Еспанії — перемагав не комунізм, а Націоналізм.

Так скінчився 1938 рік у столиці окупованої України.



МОНографія мисткині Надії Сомко

Гарно видана з рамені АДУК у ЗСА монографія мисткині Надії Сомко в Лос-Анджеlesі — вийшла в Рочестері, з багатокольоровим друком, репродукціями її скульптур і образів. Назва видання „Скульптура і малюєство”. Тексти двомовні. Тематика переважно національна, українська, головно з нашої історії. Ще раніше вийшла спільна „Монографія” Н. Сомко та мистця св. п. С. Макаренка. Видання можна набувати в українських книгарнях.

Камітет для вшанування пам'яті замучених московським голодом у 1933 р. видав у Лос-Анджеlesі поштову картку на тему Голодомору, репродукцію — в кольорах — образу мисткині Надії Сомко.

Інж. Павло Маренець

БУЛО КОЛИСЬ...

Літературний монтаж для відзначення 60-ліття Листопадового Зриву. Використані твори українських письменників: С. Черкасенка, І. Овечка, Б. Кравціва та А. Коссовської. Для вступного слова короткі інформації взяті із статті ред. І. Дурбака „У 60-ліття Листопадового Чину”. Автор літмонту — член АДУК у ЗСА.

Вступне слово. — Вночі з 31 жовтня на 1 листопада 1918 року Українська Національна Рада у Львові перейняла владу над українськими землями Австро-Угорщини. Цієї ночі українські військові частини зайняли Львів.

Був сірий, вогкий досвіток того дня. В сірому, ще темному ранкові пам'ятного дня 1-го листопада 1918 року можна було бачити на площах і вулицях військові колони, маршуючи в різних напрямках, при повній зброй. Було це — Українське Військо, що по 578 році неволі та служіння чужим займанцям, оце перший раз брало знову в своє посідання прастару західноукраїнську столицю Львів! Це були перші нечисленні горді воїни, що поважилися на цей ризикований крок, щоб показати світові, хто тут є давнім і правдивим господарем.

Коли стало розвиднюватися і розпочався сірий, хмарний день, усе місто було вже в українських руках. На ратуші маяв український прапор. „Львів наш!” — дзвенів радісний голос, і почуття безмежної радості заливало свідомість. Люди виходили з хат, гляділи на цей прапор безумним зором радости. Українці Галицької землі обходили велике свято ВОСКРЕСІННЯ!

На мурах Львова появилися відозви української влади: „Волею українського народу утворилася на українських землях бувшої австро-угорської монархії УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА!”

По полудні 1-го листопада почалися польські виступи проти наших стежк, поляки мобілізувувати свої сили. Нерівна боротьба між українською залоготою Львова тривала три тижні. Після героїчних боїв за Львів, українське військо відступило на схід.

Перший Листопад, так близкуче здійснений, залишився навіки як світлий доровказ на майбутнє. Ми віримо, що прийде другий Листопад і що він закінчиться нашою остаточною перемогою!

**

(Рецитація творів відбувається на тлі декорації святкового відзначення Листопадових подій. Твори читають три юнаки і одна юначка, краще в костюмах доби, захарактеризовані.)

КОЛ. ВОЯК-ГАЛИЧАНИН:

У буряж дикої війни
Валились трони і держави,
Народів славні сини
Вже розбивали кайдани
В потоках крові, в блисках слави.

I наші лицарі у бій
Ішли за волю України:
Замаяв прапор дорогий
В вогнях юнацьких буйних мрій,
В піснях червоної калини.

Устав і знов упав наш Львів,
Над ним навис туман кривавий,
Покрив собою і бійців,
Вкраїні рідної синів,
Що впали там — на полі слави.

Хай мертві сплять... Не ворушіть
Слізми гіркими їх спокою!
В вогненній пісні розпаліть
Свої серця в цю славну мить
Бажанням помсти, чаром бою!

ЖІНКА-МАТИ:

Він пішов, пішов і не вернувся,
Не вернувсь до матері назад
В день, коли нам травнем усміхнувся
Вогкий і холодний Листопад.

(Закінчення на 4-ий обкладинки)

ЧЕРЕЗ ОЩАДНІСТЬ ДО КРАЩОГО ЗАВТРА!
УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ ПЕВНІСТЬ

SECURITY SAVINGS & LOAN ASSN.

936 N. Western Ave., Chicago, Ill. 60622

312-772-4500

ФІЛІЯ:

2166 Plum Grove Road, Rolling Meadows, Ill. 60008

312-991-9393

- В «Певності» Ви одержуєте найвищі відсотки на всіх родах ощадностей, нараховувані щоденно від дня вкладу до дня вибору й виплачувані квартально.
- В «Певності» Ви одержуєте відсотки від відсотків.
- В «Певності» Ваші ощадності обезпечені Федеральною Агенцією до суми 100 тисяч доларів.
- В «Певності» Ви можете відкрити пенсійні конта, т.зв. IRA і Keogh, чекові конта та користати з першою депозиту пенсійних чеків.
- В «Певності» є до Вашої диспозиції різного рода щадничі Сертифікати.
- В «Певності» є вотнериwal скриньки для перевозування цінних речей.

**ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТЕ В УКРАЇНСЬКІЙ ЩАДНИЦІ «ПЕВНІСТЬ» —
НАЙБІЛЬШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ФІНАНСОВІЙ УСТАНОВІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!**

**ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА СУМА
В ЙОНКЕРСІ, Н. Й.**

ВИДАЄ ПОЗИЧКИ СВОІМ ЧЛЕНАМ ТА
ОРГАНІЗАЦІЯМ; СЛУЖИТЬ: ДОБРИМ І
ДЕШЕВИМ КРЕДИТОМ, ГРОШОВИМИ
ЧЕКАМИ; УДІЛЯЄ НАЙДЕШЕВШИЙ
КРЕДИТ НА АВТА, МОРТГЕДЖІ,
ремонт домів, меблі, шпитальні рахунки,
вакації, весілля та інші цілі.
СПЕЦІЯЛЬНИЙ КРЕДИТ ДЛЯ СТУДЕНТІВ
Майно кожного вкладчика чи позичкодавця
забезпечене.

Приймає ощадності і платить 7% дивіденди
Бесплатне забезпечення ощадностей
Бесплатне життєве забезпечення
до 2,000 дол.
Адреса:

**SUMA (YONKERS)
FEDERAL CREDIT UNION**
301 Palisade Ave. Yonkers, N.Y. 10703
Tel.: 914-965-8560

СТЕЙТОВА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

**„БУДУЧНІСТЬ”
У ДЕТРОЙТІ**

СЛУЖИТЬ СВОІМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗА-
ЦІЯМ ДЕШЕВИМ І ВИГІДНИМ КРЕДИТОМ.
НИЗЬКОВІДСОТКОВІ ПОЗИЧКИ НА АВТА,
ДОМИ, НАПРАВУ ДОМІВ, МЕБЛІ, ВАКАЦІІ,
ШПІТАЛЬНІ РАХУНКИ І Т. П. ПОЗИЧКИ
(КРІМ МОРТГЕДЖОВИХ) ЗАБЕЗПЕЧЕНИ
ДО 10,000 ДОЛ. БЕЗПЛАТНО ДЛЯ ПОЗИЧ-
КОДАВЦЯ. ВІД ВКЛАДІВ ПЛАТИТЬ 5½ %
ДИВІДЕНДИ

Вкладчики мають безкоштовне життєве
забезпечення до висоти 2,000 дол.
Ощадності забезпечені до всякої висоти.

Future Credit Union of Detroit
4641 Martin Ave., Detroit, Mich.
3011 Caniff, Hamtramck, Mich. 48212
Tel. 843-5411

Юний був, ну, майже ще дитина.
І стрункий, як молодий дубок,
Темна кучерявилась чуприна
І зубів виблискував разок.

У вікно хтось стукнув на світанку
І сказав тихенько: „Вже пора!”
Усміхнувся Ігор настанку,
Як виходив з рідного двора.

І сказав: „Я ще вернуся, мамо,
Ти заразі по мені не плач”...
Прив'язав гранату біля стану,
Поясом стягнув цивільний плащ.

І пішов легким і пружним кроком
Поруч з другом в сіру каламуть...
Я стояла в розпачі глибокім,
Поки кроків стало вже не чуť.

А навколо не було вже тіхо —
Темні постаті виходили з домів,
Десь лунали постріли і крики,
„Не пора” гrimів потужний спів.

Йшли сусіди, друзі моого сина,
Йшли і старші вже чоловіки,
Встали всі за волю України,
Що про неї мріяли віки ...

Він пішов, пішов і не вернувся,
Не вернувсь до матері назад
В день, коли нам транснем усміхнувся
Вогкий і холодний Листопад.

НАДДНІПРЯНЕЦЬ:

Я ніколи у Львові не був,
У тім городі збройного чину,
Що в цей день волю Зривом здобув
І прославив мою Україну.

Я не бачив, як славно зустрів
Святий Юр листопадовий ранок,
Як у сляїві прокинувся Львів,
Щоб столітні загоїти рани.

Як засяяло сонце в полях,
Як зігріло міські кам'яниці,

Як замаяв на ратуші стяг
Українських небес і пшеници.

Я не чув свисту куль, коли знов
Грабував ворог волю здобуту...
Славних воїнів згублена кров
Хай ніколи не буде забута!

Прийде знов Листопадовий Зрив,
Що колись народився у Львові!...
Я ніколи у Львові не жив,
Але Львів — в моїм серці і слові!

ЮНАК-ВНУК ВОЯКА:

Ми — внуки героїв, що кров проливали
За наше майбутнє, за „Геть від Москви”,
Щоб слава про них з роду в рід не вмирала,
Ми хочемо бути такими як Ви!

Ви не за брязкіт заслужених медалів
Пішли в завзяті з ворогом бої,
За найсвятіші народу ідеали
Поклали буйні голови свої.

За щастя-волю народу і людини
Ви положили душі і серця,
І чести слави героїв України
Вже не сплести вам країного вінця.

За Ваш героїзм, за любов і відвагу
Прийміть від нашадків наш низькопоклонін!
(Низько поклоняється воякові).

КОЛ. ВОЯК-ГАЛИЧАНИН:

Кривавим листом котить падолист —
І серце прагне знов далеких візій,
Щоб понад нами знову пронеслись
Бої одважні і залізні.

Щоб місто знов під чоботи полкам
Коври стелило і стяги шовкові,
Щоб в синім небі стяга золота
Благословила нашій крові!

ВСІ РАЗОМ:

Гей, діти України! Готовйтесь до змагу
За волю і щастя нових поколінь!

**

НБ: Монтаж можна розпочати й закінчити піснями чи музикою, відповідною до героїчної теми.
Пітсбург'.